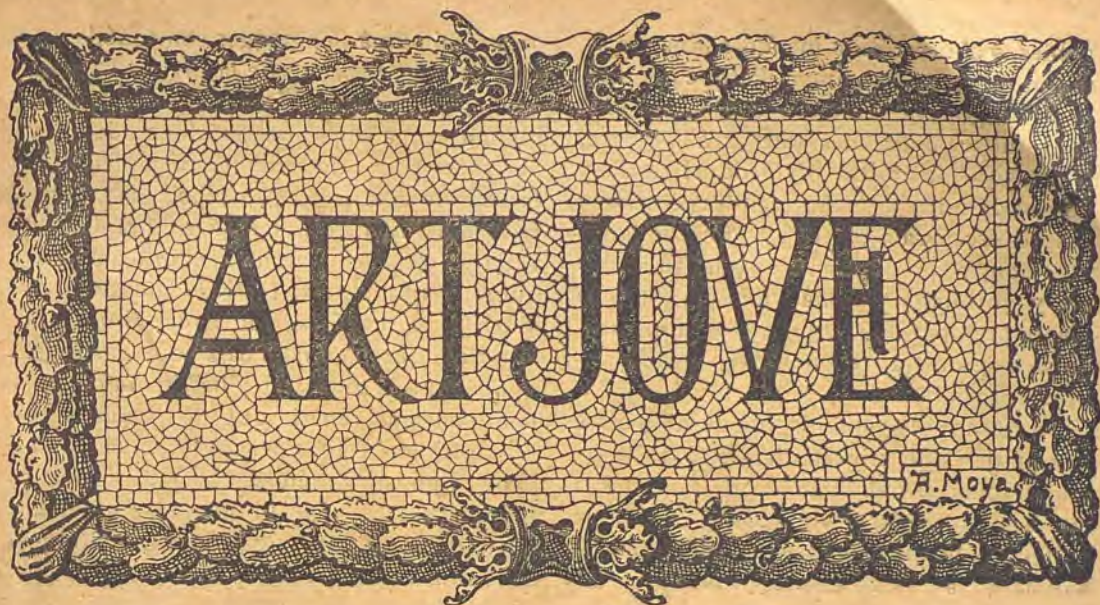

ARTS ♦ LITERATURA ♦ CIENCIAS

Revista quinzenal

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ. 1 PESSETA TRIMESTRE.

FORA DE CIUTAT . . . 1'15 » »

NÚMERO SOLT . . . 15 céntims.

EXTRAORDINARI sens augment pe'l suscriptor.

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ:

Mercaders, 38. Secció de Bellas Arts del Ateneu del districte segon y Escuelas catalanas del districte segon.

SUMARI: Esbarjos llingüístichs, per *Salvador Genis*.—Idili blanch (poesia), per *J. Oliu Brigdan*.—Biologia, per *J. Solé y Pla*.—La Festa dels infants, per *Esteve Monegal y Prat*.—Lliris (poesia), per *Miquel de Palol*.—La benvinguda, per *Joana Vidal y Tarragó*.—Pirineul (poesia), per *Marcell Garreta Llorens*.—Els homes no perdonem (continuació), per *I. L. Brichs Quintana*.—Llegenda popular de Sant Aleix, per *Gumersinda Mata*.—Vint anys! (poesia), per *Francesch Armengol y Duran*.—Art, per *F. M.ª de Sagarra*.—Sonets a la Somniada, per *P. Prat Gaballí*.—D'una pesquera, per *Rahul M.ª Mir*.—Ahont? (poesia de *Henrich Heine*), Lo Camarada (poesia de *Uhland*), traducció de *B. Jordà y Vinardell*.—Cansó (poesia), de *Maurici Maeterlinck*.—Posta, de *Andreu Massot*.—Concells de frare, per *Aureli Capmany*.—Crònica d'art, per *P-Kott*.—Heterogenis, per *Complexe*.—Novas.—Anuncis.

ESBARJOS LLINGÜÍSTICHS

I

Si'm preguntessen de quant ensà som catalanista, me veuria en gran apuro per' respondre. Perquè'l meu amor a las cosas de la nostra terra que ara enclohem dintre la paraula *catalanisme*, se confon a la meua memoria ab la afició decidida, ab l'ardent entussiasme ab que jo devorava, en els florits anys de la meua joventut, las inoblidables composicions poètiques que, de cent en quaranta, deixava voleyar per las planas dels diaris d'allavoras, la musa somniadora y profè-

tica d'aquells antichs mestres que avuy encara plorem: en Rubió, l'Aguiló y en Balaguer.

Jo som un d'aquells *beneyts* de 40 anys enrera, mirats ab ulls de compassió pels que no creyan en resurreccions de cosas que ells tenian per mortas; jo som un de aquells il·lusos a qui'l cor deya que'l cultiu de la llengua que mamàrem havia de fer sentir sa benéfica influencia a totas las manifestacions de la vida del nostre poble, encara que potser may presumirem que arri-vés a congriar la poderosa corrent autonomista que es el miracle dels nostres dias.

Penso que és el gran Mistral qui ha dit que la llengua es *la clau* de la llibertat dels

pobles, y aquesta bella metàfora fins ara va tenint realitat a Catalunya. Perquè'l conreu de la llengua va comensar per donar vida als Jochs Florals; més tart creà'l Teatre, fent reviure la nostra olvidada Historia y servint de mirall a nostras típicas costums; després escampà a dintre y a fòra de la terra'l nom y las concepcions de nostres poetas y novelistas y donà vida, per fi, a la nostra prempsa diària, prodigiosa forsa impulsiva de nostra regeneració y avens polítich y social.

No retrauré la vella disputa de si'l nostre llenguatge es un migrat dialecte ò un idioma ab totas las condicions de tal. Sembla que basta recordar l'important paper que ha fet a la historia de nostra antiga nacionalitat y la esplendent literatura que ha creat en sa actual renaixensa, per' deixar resolta aquesta impertinenta qüestió. Mancat de competència per' mediar en aquestas sabias discussions, ja es, no obstant, pèr mí prou motiu per' estimarlo y considerarlo com el millor de tots, lo saber que per' mi d'ell expreso ab falicitat, claretat y exactitut els meus pensaments, que respòn harmònicament a totas las afeccions del meu cor, y que es dóls llas de sociabilitat y natural instrument de comunicació ab els sers que més estimo.

La mateixa parla castellana, que serví per' la meua educació literaria a la infantesa, y que, per lo tant, es de totas las forasteras la que més coneix, diu pocas vegadas en ma boca, ab justesa y precisió, lo que jo vull; perquè m' obliga a una traducció mental contínua de las ideás concebudas, en qual operació se pert y esvaeix la essencia més pura del pensament.

Sovint ha sigut motejat el català per sos detractors, d' idioma aspre, dur y poch harmoniós. No comprench ahont cercarà la dolsura y suavitat d' expressió qui no sàpiga trovarlas en els deliquis celestials dels *Idilis* y *Cants místichs*, ni en las melifluas estrofas del «Somni d' Isabel», de *E' Atlàntida*.

El primer dels dos llibres citats conté la poesia «Jesús als pecadors», que, per sa incomparable dolcesa y tendríssima melodia, sembla més aviat pregaria d' àngels que ex-

pressió d' humà llenguatge: son aquells verament accents propis de la divina boca en que'l poeta'ls posa. Dubto que cap més idioma tinga una mostra de tendresa y hermosura d' elocució com aquella. Y moltes de nostras cançons populars, entre ellas la del *Noy de la Mare*, son models de bella y graciosa suavitat en el dir, que sens dubte, per la mateixa forsa de la costum de sentir las y repetir las tot arreu, ningú'n fa la estima que mereixen baix aquest aspecte.

Tocant a la sonoritat y harmonia del català, podríam repetir que las llenguas no s' han fet per' refilar passadas com els rossinyols, sinó per' enténdres y comunicarse'ls homes. Mes cal afegirhi que no pot deixar de tenir sonoritat y harmonia l' idioma que, com el nostre, té *vuyt* vocals en sa fonètica, ò sian tres més que'l castellà, que passa per ésser un dels més sonors y musicals que existeixen. Aquesta circumstancia fa que una paraula y, per lo tant, una frase ó un vers en quals sílabas entrin duas y fins tres vocals iguals, no's ressent de cacofonia ni de pobresa musical, mercés a la diversitat de sons d' aqueixas vocals, idénticas solament en quant a la forma ó escriptura. Perqué, notis bé que tenim tres *ee* y tres *oo* que sonan diferentment cada una d' ellas, y que al dir, per exemple, *Déu del cel* y *color groch*, l' oïdo distingeix clarament tres gradacions ó matisos en la sonoritat de las *ee* de la primera frase y de las *oo* de la segona, que causan agradable efecte auditiu per sa vària modulació fònica. Ademés, no ha heretat el català cap articulació de la llengua dels alarbs com la *g* y la *j* castellanas, que exigeixen tal violencia y esfors de certs orgues vocals, que cuydan esqueixar la gargamella del que las pronuncia, deixantli'l canyó tot raspós.

Admetèm bonament que la abundancia de paraulas agudas que té'l català, li dóna certa rudesia que altrás parlas no tenen; mes això mateix fa d' ell un llenguatge mascle y enérgich, propi de pobles com el nostre, en el qual la forsa de voluntat, l' indomable fermesa de caràcter, moltes vegadas han sigut y son el secret misteriós de sa importancia social y de sa personalitat a la historia.

Per altra part ¿no ha sigut el nostre país sotraquejat per tota mena d' invasions y guerras, y no bat ferament cada hivernada'ls pins y roures de las nostras serraladas la bramuladora tramontana? Donchs el nostre llenguatge ha de reflectir, poch ò molt,

aqueixa esquerpa condició de la nostra naturalesa històrica y física: que fins la dura roca s' impregna de la salabró de las onadas ab que, anys y més anys, els temporals la assotan.

SALVADOR GENÍS.

IDILI BLANCH

I

Dintre del palau—una sala blanca.
Al mitg del saló—la parella aymenta.
Música del cel—inonda la sala.
Música d'un bés—unint dugues ánimas.

II

Las flors del jardí—s'esfullan malaltas.
Trist anyorament—las corprén y mata.
L'àngel de las flors—las ha abandonadas.
Sols en son amor—pensa l'estimada.

III

No tindrà la nit—e trellas brillantas.
Son bell resplandor—ha mor l'anyoransa.
Anyoran uns ulls—estrellas germanas.
Estels del amor—sols l'aymant esguardan.

IV

Cansó dels aucells—cuan desperta l' auba.
Cansó dels aucells—es ben apagada.
Mes no sentireu—la cansó dels àngels.
Sols per l'aymador—canta l'estimada.

V

Rius mormolladors—y fonts rondinayres,
udolador mar—de rissadas ayguas,
carns de rosa y llir—mes no heu de besarlas.
¡Caricias d'aymant—afanys de l'aymadal

VI

Encisador llach—de líquida plata

plascivol espill—que la enmirallavas,
no has de reflectar—mes s'hermosa imatge.
¡Son ulls de ayment—espill de l'aymadal

VII

Frescal bosch ombriu—tenebrosa bauma,
ni als mitjorns ardents,—ni a las nits gebradas
del foch y la neu—mes no heu de guardarlo
¡cor del aymador—acull de l'aymadal

VIII

Tebi resplandor—de la lluna clara,
en la negra nit—no has d'acompanyla.
L'hi ha donat l'amor—mes dolsa companya
companya d'aymant—goig de l'estimada.

IX

Vida del aymant es morir besantse.
Es cantar l'amor term é interminable.
Himne del amor: besos y riallas.
Vida del aymant: vida de l'aymadal.

X

Dintre del palau—una sala blanca.
Al mitg del saló—la parella aymenta.
Música del cel—inonda la sala.
Música d'un bes—unint dugues ánimas.

J. OLIVA BRIDGMANN

BIOLOGAÍ

UNA ecuació escrita en una pissarra parlarà al cervell d'un matemàtic tan clar y tant exactament com l'horacle més encertat, en cambi á un llech en aquella ciencia exacte li farà nosa aquella renglera de nombres; signes

posats radera un del altre y sens relació segons son pensar, primitiu encare.

En una planura, al través d'una ubaga, ó sols en una clariana de bosch ó en lo marge d'un torrent, de qualsevol de nostres encontradas, entre'ls matolls y herbám que las encatifan ó amagan los relleixos asprosos de la serra, entre las flors que com sers

vivents parlan mes que'ls nombres y signes artificiosos, quantas y quantas corrandas nos diuen si las volém sentir, aquí nos dirán amb sas manifestacions de colors vius y llampants, tot un idili eternidor; los farán reviure en nostre sí totes las forsas creadoras y vitals de la natura ufanosa, sempre y sempre precisa; mes enllá trovarém l'aparent misteri, *casi humá* de l'engany en las tendres y mes humils plantas, indefensas y amb poch medís de lluita per la conservació de sa classe, nos explicarán clarament altres lo per qué de la selecció, mare del perfeccionament individual primer y colectiu després; y fins las angoixas que lo que ens havém atrevit en batejar amb lo nom de regne vegetal, passa á cada moment en la lluita suprema y perdurable per sa vida contra altres de *son bras* empro amb molta *menys consciencia* de sos actes altruistas si aixís ho podém dir en llenguatge humá, contra'ls sers que mes sortosament constituits que ells poden canviar de lloch y posseheixen lo sentit del espay y més que tot contra l'home que en son orgull inmens de baladre que possehint mes que cap altre ser inteligencia superior, rahonament que pot esser y moltes voltas es exacte y l'unich que pot arribar a capir lo que es lo sentit del espay, l'equilibri de la ment y que pot evocar y retenir lo vertich; possehint perfeccions de las propietats vitals d'ellas; no's recorda que sols viu d'ellas com la sava de besch dels tronchs dels avellaners y roures o com lo frare de l'arrel de las estepas o de las sencillas faberas, a sas expensas y en son dany.

Al dir sas alegrías, al explicar sas angoixas ho fan no en llenguatge com lo nostre ni glateix son cor al compás de nostres glatits, puig ni tenen l'un, ni posseheixen l'altre, ho fan com las xifras aritméticas, encar que ab mes farandola y color, ho fan als que saben llegir la natura, als que fent abstracció de lo que son se confonan amb l'espai inmens de vida que á plena sara giravolta á son contorn, aquets llegeixen tan clar y mes detalladament que'l matemátich sa ecuació mes complicada, que'l químic sa fórmula constitutiva dels cossos mes complexos.

Aqueix llibre quins fulls son vius y per-

duran, quinas paraulas (prenen aquesta acceptació *humana*) son entesas fàcilment, no'ns proporcionarán com efecte primari una resolució d'un problema de vida, sino que'ns dirán qui som, com som y ahont som, clarament nos farán veure que tenim l'acumul de defectes y desequilibris que poden tenir al hora l'herba taupera, la vidauba, la romagosa, l'escardot, els caixals de vea y tanta munió de plantas, que si ellas ho aprofitan per sa defensa, nosaltres en nostre mal y en cambi rarament tenim sas bonas cualitats, que també ellas ne tenen.

En l'estudi metódich de la natura que no canvia de lloch, de la natura que te *patria* podem idealisar y allavors perfeccionar nostres sentits mes delicats, conservant puressa en nostre vida de relació ab tots los sers vivents y una confiança ilimitada en la vida natural y perdurable desenterrantlo primer y previ necessari per la formació de la voluntat intorsable que condueix en veritat al perfeccionament humá y al enlayrament intelete per l'estoch biològich.

Lo llibre constantment es obert, sos fulls giran cada jorn y tornan a cada volta de sol.

J. SOLÉ Y PLÁ.

LA FESTA DELS INFANTS

(LA DIADA DELS REIS)

I

(De mitja nit.)

A mitja nit, els infants ja no dormen,
Se belluguen, se mouen, se descotxen
O be somien fort la matinada,
Que'ls reys d'Orient, ans de trençar l'aubada,
Els hi durán joguines al balcó
Tapanse als ulls del mon ab la foscó...

Els uns somriuen, els altres se mouen,
Veyent colors que violats ressolan
En formes enciseres de joguines.
¡Oh! quan cixirá'l sol per entre les cortines

Y daurará la cara del infant
Qui espere les joguines que'ls reis durán.

II

(¡Oh! quantes joguines.)

Tant bon punt ha sortit
El primer raig de llum
Per entre'ls finestrons,
Que ja salten del llit,
Els infants desvetllats,
Per ná á obrir els balcons.

Y salten y xisclejen
Al veurels tant corulls,
Y agafen els joguets
Que á primer lloc llampejen,
Y'ls mostren á llurs pares
Qui riuen satisfets.

Tots son felissos ab els joguets que tenen
Y van cap al carrer, á fer llargues corrues.
Els nois ab les banderes
Mentres les noies passives s'entretenen,
Tot jogant ab les nines,
Boi fentloshi postures manyagueres.

El vespre.

Ja s'es passat
El dia enjogassat...
Y'ls noys s'adormen
Al voltant de la taula
Mentres les noyes gronxen,
Gegudes á la falda,
També mitj adormides,
Les nines de cartró
De galtes enrogides.

—
Els han dut a llurs llits
Y s'han quedat dormits.

—
Ells somien carreres
De banderes,
Elles somien nines;

Tots veuen raigs rogencs
Per entre les cortines
Que essent dia de reys
Els hi han dut l'alegría,
Car els hi han dita l'hora
d'aná á veure als balcons lo que hi havia...

...
Ja s'es passada la festa dels infants
Entre'ls jocs dels petits y'l somriure dels
[grans.]

ESTEVE MONEGAL Y PRAT.

LLIRJS

L'infant que trenca lliris en el jardí,
—lliris qu'omplen de pólen llurs rialles,—
i no'ls-e pot estrenyre am sos brassets
i'n dexe un bell seguit per tot ont passa,
i quin esguart tan encés de picardía
entre tants lliris pàlits, desmayats,
te l'infant, te l'infant, quan desparia
els vols de coloms blancs, aparellats;
Els sortidors l'esquitjen al passar,
—els sortidors multicolors que cantan,—
i ell escapsa amb els lliris llurs petons
i riu, i corra, i passa.
i allá baix, entre'ls boxos i llorers
dançen i canten les germanes grans,
amb els caparronets molt junts, molt junts,
voltats d'un nimbus lluminós i blau.
Per có ell al veureles te un mes fort xisclet
que sab desfer l'encís de llurs cançons.
Elles s'atansen resplandents, á n'ell,
i cambien els lliris per petons.
... i ell fuig, després, cap á buscar mes lli-
[ris.,,

MIQUEL de PALOL.

LA BENVINGUDA

—Montat en son caball va fent via. El camí s'extén al seu devant anguilejant y interminable, vorejat á l'esquerra pe'ls primers rouras y pins del bosch qu' espés s'enfila montanya amunt, y á la dreta una fondalada l'aparta bon troç de la vehina carena. Caball y caballer polsosos, desarreglats, demostran ben be que venen de lluny. El caball avensa poch á poch, tranquil·lament com ja disposat á la llarga caminada; el rostre del caballer sembla indiferent, no deixa traslluhir sos pensaments. Els raigs del sol projectan sobre 'l camí sas ombrás allargadas. La tarde cau y el sol va baixant enrojintse y enrojint el cel ab enlluernadora posta de tardor; un estol de nuvols giravolta 'l entorn d'ell com si volgués acompanyarlo en la cayguda; ja estirantse al seu devant semblan diátanas gasas, ja impelits pe'l vent, 's diria que son unas grisencas fadas ballant estranya sardana.

El caballer avensa y 'l seu posat no es indiferent; els ulls han pres una expressió animada; 's va acostant, va arriuant á son destí.

Ja no es un indiferent vianant que camina per qualsevol camí; es l'ausent que torna á son pais, el fill que s'apropa á la casa pairal. ¡Qué llarga ha estat l'ausencial! Días y días, mesos y anys han passat desde el darrer cop qu'havía recorregut aquel camí. Va marxar ben jove, ben acompanyat d'esperansas y il·lusions qu'allá lluny s'havían quedat, fosas, esmicoladas lentament per la realitat de la vida, deixant potser en son lloch algunas arrugas sobre 'l seu front. Mes, per fi tornava; com mes caminava, mes anava reconeixent aquell recó del mon qu'era ben be'l seu. A cada revolta del camí el panorama anava prenent las ratllas d'aquell que havia guardat gravat en la imaginació; s'anavan presentant á sos ulls las meteixas montanyas, las meteixas fondaladas, el riu que corria saltant ab la mateixa cantarella, fins els arbres eran els mateixos d'avans ¡Si fins semblava que també'l reconeixían! Remogudas per l'oreig las brancas que s'abaixavan á son devant, li

semblava el salut d'uns antichs amichs que aixís li davan la benvinguda. Va passant, passant. . . Ja arriba al últim revolt; el cor li glateix depressa... devant seu s'extén la plana esmaltada de vert, espurnejada de case·tas menudas y blancas com flors de llese·mí, que s'apilotan al mitj per fer costat al campanar de la vella iglesia; y allá, sí, allá un xich á l'esquerra, la seva; la seva casa voltada d'arbres...

El sol s'ha enfonsat... mes encare'l darrer raig arriba á la plana daurant aquellas parets benvolgudas. ¡Es aquella! sembla dirli l'últim raig de sol tent ressaltar sa blancor...

El cavall s'ha aturat. El vianant te'ls ulls plens de llágrimas y ab el cap descobert, saluda l'anyorada llar.

JOANA VIDAL Y TARRAGÓ.

¡PIRIEU!

I.

¡Oh, Pirineu gegantí
si pogués pujar tes serres!
tes serres plenes de neu
com un escampall de perles,
ribetejades d'argent
com per l' herbey la ribera,
totes ornades d'estanys
com mirallers de deesa,
totes omplenes d'amor
com de flors, la primavera.

...
¡Cóm gosaría de cor
si pogués pujar tes serres!

II.

¡Qué bonicoya deu ser
vista desd'allí ma terra
veure sos camps plens de vert,
tota de pobles ben plena,
tota coberta d'un cel
qu' ha teixit ab blava seda,
com si tingués que servir
per mantell d' alguna verge,
tota d'un color florit
com el cor de juvenesa!

...
¡Qué bé'm plauría pujar
si pogués, tes aspres serres!

MARCELÍ GARRETA LLORENS.

ELS HOMENS NO PERDONÉM

Continuació

La malalta ja no sentia... murmurava incomprendibles mots... El metje trovant llesta la feyna s'encarà'l fill...

—L'has morta tú ab la tornada .. has refet el dolor... Are es cosa de Deu, que jo poch trevall me dona...

—El sacrament!... afeí en Rafel tot allunyant-se sens perdre temps per cercarlo.

—Sí... els sacraments!... sanglota'l fill, mes l'intrús ab un deix amarch com dibuixava sa boca apar que repetia:

—Dexeulos!.. ja'n fet tart. .

Callaren breus moments.

—El cop ha sigut fatal...

—Are seny!...

—Seny?... sempre n'he tingut, mes are, are sí que sabrán qui es el presidari.

—Per Deu, Jaume, sigas home...

—Oh!... sí qu'en seré...

Y aquell home de mirada térvola, de posat corvo y pit ensorrat, s'aixecá com si creixés de terra per moments, els ulls brillaren com el centellejar del llamp y presentá'l pit com si dins seu renasques el coratje de la joventut, y senyalant á la dona qu'es revolcava en l'agonia... al anar obrí la boca, un jemech fondo aplaná'l malalt, el metje tement el desvari del fill per acallarlo correu vers l'agonitzant.

—Es la revifalla... s'acaba...

Vaga remor, un toch de campana anunciá la sortida de Nostramo. El fill al sentirla flectá jonolls aclofant la testa demunt del marfagot... El metje, veyent la fera amansida, s'atansá al finestral y d'esquitllentas mirava'l camí per hont vindria la trista comitiva...

Moriren las ombras del carré al regnar la llum, casi tots els finestrals s'obriren per apareixer los fanalons... Sentiren el toch d'esquella y la remada era obedienta ..

En un moment es feu de la fosca y basarda, una nit de llum dels estels que naixían en un firmament.

Era'l Corpus de nit... en lloch de flayra de rosas un ventitjol fresch de primavera, en lloch d'espargiments d'alegrías, mostrás d'acatament per tot el poble que s'aplegava en els finestrals per gonollarse devant la sacra forma del Cruxificat.

Un cant de pau entonava'l sacerdot, una mirada de fé responia'ls ulls qu'el veyan passar sota dels finestrals...

En Rafel y'l sagristá acompanyavan al sacerdot...

El combregar entrá dins la casa del malalt...

Las comares del carré tot esperant la tornada, repetiren la trista nova qu'els omplenia de curiositat.

—A casa del presidari ¿quí deu esser?...

No tardaren en sapiguerho, els vehins del enfront cuydaren d'escampar la resposta...

—Ella!... la mare...

—Clal... com no... del disgust...

—Es un mal home...

—Qui'l fa tornar?

—Perqué no's podria'l presiri?...

Y'ls gossos lladraren per no esser menys qu'els amos, els gossos lladraren perqu'els torvaban aquellas cuantas horas de reposar tranquilament esperant el proper día...

Hauria durat el xerroteix si no haguessin vist sortir de nou 'l sacerdot de casa'l presidari. Al no sentir cantar el «Te Deum» conegueren que la mare era morta, y'l sacerdot poch á poch en la quietut cercava l'esglesia. Quant arrivá la curta comitiva al temple, el carré de Vilanoveta dormí de nou en el silenci que l'embolcallava.

Y. L. BRICHS QUINTANA

(Seguirá.)

LLEGENDA POPULAR
DE SANT ALEIX

(VARIANT RECULLIDA A OLOT)

MNA vegada hi havia una casa molt rica que 'n deyan á ca'n Favi-
lia y tenían no mes qu'un fill

Quan va ser gran, els seus pares pretenian casarlo y ell may en tenía pas ganas; pero al fi varen lograr que 's casés ab una noya que 's deya Sabina y venint del casament, ell va demanarli llicencia pera anar á visitar á Jerusalem y ella li va dir que no li feya res, pensantse qu'era per anar a una Iglesia que hi havia á la meteixa població.

Surt de casa seva y se va comensar á caminar per mon enllá y quan ja havia fet moltes horas de camí va trovar un pobre que portava una roba molt esparracada y li va demanar si la volia cambiar per la seva, á lo que li deya que nó pensantse que s'en bur-lava.

Quan li va haver canbiat la roba, li va

donar tots el diners que portava, anants'en alashoras tot demanant caritat cap á Jerusalem.

A casa seva veyent que no hi compareixia varen preguntar á la Sabina si sabia ahont havia anat y ella 'ls hi va dir que 'l seu marit li havia demanat per deixar-lo anar á Jerusalem, alashoras á casa seva varen enviar un criat á aquella Iglesia que n' deyan Jerusalem, pensant qu'allí li podria haver agafat alguna cosa; veyent que no hi era varen fer anar á tots els criats y criadas per totes las casas conegudas y amigas á veure si l'havían vist y no 'l varen trobar en lloch.

El sentiment d'aquella casa va ser molt gran; y aixis van passar molt anys, quan una nit va arribar un pobre á la porta demanant si 'l volían acullir per aquella santa nit. Els criats ho varen dir als senyors y la Sabina quan va veure aquell pobre li va fer tanta llástima, que 'l va fer baixar al cuarto de sota l'escala ahont hi havia un llit pe 'ls pobres y á mes li va fer portar sopar.

L'endema al dematí, la Sabina va preguntar si havían donat esmorzar á aquell pobre y un criat va dir que nó, perque li semblava qu'era un gallofo.

La Sabina hi va baixar y li va fer molta llástima veyent que no estava gayre bó y va donar ordre que'l cuydessin bé y que sobre tot no 'l treguessin á fora.

Aixis va anar passant días y mes días, pero 'ls criats no se'n varen portar pas gens bé; li tiravan las pells de las trumfas pera que menjés, els ossos que havían de donar als gossos, y éll sempre paciencial no's va queixar may!

Quan un día va demanar á un criat si li volia fer la caritat de deixarli un tinter y un bocinet de paper y li varen baixar pero burlantsen molt.

L'endema á las tres de la matinada en aquella vila hi va haver un gran repich de campanas; aixis que va ser día tothom anava pe 'ls carrers preguntant ¿qu'era alló que las campanas tocavan per ellas solas? El criat de casa Fabilia anava á baixar una mica de menjar al pobre y el va trobar mort y va veure que portava un paper á la ma, li volia pendre y no va poguer; corra cap á dalt á

dirho als senyors y tots s'en van cap á baix.

Elsenyor Fabilia va provar de pendreli 'l paper y no va poguer, ho va provar la seva seyora y tampoch; á las horas ho va provar la Sabina y aixis que li toca 'l paper, el mort li va obrir la má y varen lligir el paper y deya:

«Aleix
«el mon deix;
«fill de Favilia
«y espós de Sabina.»

En aquesta casa hi va haver un gran disgust d'haverlo tingut en aquell quarto com un pobre; alashoras van enviar á buscar el bisbe y els va dir qu'era un Sant.

En aquell meteix quarto varen fer una capella y allí 'l varen enterrar.»

Segons las tradicions mes popularisadas en la Edad Mitjana, Snt. Aleix era fill d'Eufemia y d'Aglae, nobles romans dels de mes importancia.

Un cop casat, va anarsen á Edessa aho t va repartir els diners que duya als pobres, vivint 17 anys entre ells a la porta de la iglesia, fins ahont va arribar un dels criats sortits de casa seva buscant o per tot arreu, encara que sensa reconeixel malgrat y haverli fet caritat.

Admirat per sas grans virtuts va fugir de la pública veneració, embarcantse per Tarsa pero anant á parar á Roma meteix per la voluntat de Deu, decidint allavors refugiarse á casa seva si li volían, vivint desconegut de tothom. Admés per son pare qu'era molt caritatiu el va allotjar molt be y va veure aixis 17 anys sofrint sense queixa las burlas dels criats.

Sentintse acabarseli la vida va escriure sa biografia en un paper y al morir en 17 de Juliol de 398, una veu va anunciarho en el temple. Allavors els emperadors, Arcadi y Honori y el Sant Pare Ignocent, varen anar á casa l'Eufemia tractant de treure 'l paper de las mans del cadaver, lo que sols va lograr el Sant Pare y feta la lectura en públch, 's va veure quí realment era en, tregantse sa familia a la major desesperació.

Portat Sr. Aleix en professó pe 'ls carrers, curava als malalts que tocavan son cos y era tal lo apilotament de la gent por acostar's hi que ni tirant monedas de plata era possible obrir pas. Va ser depositat en un monument guarnit d'or y pedras preciosas en l'Iglesia de St. Bonifaci y exposat per espay de una setmana, durant la cual se sentia de molt lluny una flayra tan dolça que la gent se creya que 'l monument estava plé d'aromas.

La llegendá mitjeval, concorda donchs en essencia ab la popular colotina, la que té l'incident curios de las campanas tocant totes solas anunciant la mort del Sant y l'idea de que vivia sota l'escala, qu'es coneguda per tot hom a Catalunya.

GUMERSINDA MATA.

¡VINT ANYS!

Dematinet, tot just la llum floria,
se m' ha apropiat ma bona mare al llit
dihenme conmoguda d' alegria:

—Fill meu, ja has fet vint anys aquesta nit!
Y un bes suau y dols com malvasia
demunt del front de sopte m' he sentit.
Un bes dels que's recordan cada dia
quan els manyachs de mare'ns han fugit.

Llavors hem eambiat una mirada
els ulls mullats ab rosimany del cor;
preocupats tots dos á la vegada
d' un no sé qué mitj joya mitj dolor...

—¡Cóm va fentse home!—s deya ella enci-
[sada.
—¡Ja's va fent vella!—m'he dit jo ab tristor.

FRANCESCH ARMENGOL Y DURÁN.

ART

ANA primavera sense flors, sense olor
suau que lliurement se gronxi per
l'espai, sense batechs d'ánimas
enamoradas, no sería primavera; tampoch
pot existir una tardor sense la dolsa melan-
gia de la vida que sen vá, sense fullas secas
que cargoladas ran de terra lo vent se las
endú com fantástica fugida de sers esperi-
tats; del mateix modo que primavera y tar-
dor per viure, necessitan la una alegría, l'al-
tre tristesa, tot poble ha de tenir, necessa-
riament, Relligió y Art.

Relligió y Art, son las flors de més pura
flayre del veger de l'humanitat, los segles
las duen, ab la veneració que'l sacerdot alsá
la hostia sagrada, ab la forsa que las onas
portan damunt sas espatllas la escuma, y ab
l'encís que la rosa porta el benehit olor.

Aquestas paraulas, Relligió y Art desper-
tan en l'ánima un desitj gran, son las dos
supremas corrents a quin contacte ix llum-
inosa, perllongada, indefinida, la guspira
de la vida dels pobles; tots n'han tingut de
relligió; podria exittir un home que més
enllá de la fossana no vegés una altre vida,
pero may ha sigut tot un poble incrédul,
la comunitat de un poble á tot hora ha
somniat en un demá dítxós, y els senti-
ments dels pobles son los que viuen, sempre
seguint la ruta podém trovarnos abres soli-
taris, tristos, sense flors, pero may trovarém

tot un paisatge sense poncellas que's mus-
tian y exalin un dols perfúm.

La relligió es l'esperansa de una vida futura
y l'Art es el bálsam de la vida present, ¿qué
sería de un poble si mes enllá no ovirés un
cel? y ¿qué sería de un poble si com á dols
reflexe de aquell cel no tingués en la vida
present el dret de gaudir la bellesa? supri-
mir ab la imaginació del mon la bellesa, es
com arrancar del rostire humá los seus ulls.

Y la relligió deixa sentir sa influencia en
l'art del mateix modo que las petxadas d'un
gegant se marcan damunt la blanca y llisa
neu que envólcalla els cims. La relligió dels
pobles orientals, crea aquell art grandióss
somniat per ánimas exaltadas, art que sem-
bla un devassall de llum, una grandiositat
de vida; sens fitas que puguin senyalar ter-
me á lo inmens.

Y aquella relligió delicada dels grechs com
hermosa flor sense flayre, engendra un art
assadollat de bellesa, perfecte de formas,
fret d'expressió. El misticisme dels pobles
cristians doná vida á un art ple de senti-
ment.

La Relligió y l'Art son una ánima inmen-
sa que pren figura y s'encarna ab los poblès
dítxosos los qu'en lo mes pregon de son sí
senten aquestas divinas corrents que donan
la vida com dolsas alenadas de primavera;
dítxosos los pobles que tenen Relligió y Art
perque son pobles sans y respectats.

F. M.^a DE SAGARRA.

CONCELLS DE FRARE

Al refetó d'un convent de frares francis-
cans hi havia escrits á la paret aquets cua-
tre concells.

No desitjis tot lo que vegis,
No creguis tot lo que sentis,
No diguis tot lo que sápigas;
Ni fassis tot lo que pugas.

els quals se suposa son una especie de copia
d' una máxima antigua pèrsica que deya.

«No digas tot lo que sápigas porque el que
diu tot lo que sap, moltras vegadas diu lo
que no convé.»

AURELI CAMPANY.

SONETS A LA SOMNIADA

FLOR NATURAL DELS JOCHS
FLORALS D' OLOT DE 1905.

I

Jo sé una verge qui m'ha fet captiu
en l'ample llac de sa nival puresa...
Quan obre'ls llavis i obre'l cor i resa
té la beatitut de Beatriu.
Servo per ella un sentiment tan viu
que un temple li ha aixecat ma juvenesa;
mai pels meus llavis ha sigut ofesa
ni mai ses corves m'han fet ser lasciu.
Es la Virtut mateixa, tan sentida
que, al aixecar les mans reven la vida,
al lluny del lluny, els cors qui están plorant
Si alguna volta la claror s'apaga,
entre las runes, sagnejant la llaga,
ploraré la cansó del Emigrant.

II

Certa vegada, no sé quan, un dia
á l'hora quieta i solemnia de posta
vaig veure uns ulls i una mirada pia,
qu'es font d'amor; quan més hi beg, més
tan acullida fou, tanta alegria [brosta
va durme aquell mirar, que al cor li costa
d'estar segur, si es cert o si somnia,
pus no acerta a donarse cap resposta.
Oh, quins ulls d'Humiltat! Son purs, son
[dignes
d'abarcá'l cel... Em miren tan benignes
quan jo abaixe 'ls meus devotament!
Més si es troven un cop nostres mirades,
ses galtes esdevenen somrosades,
i va apagantse en dols reculliment.

III

Mon ánima devota s'encomana
cada dia al Amor, com un infant
i el goig de la oració l'eleva tant
que te al entorn diadémica clariana.
Crehua l'atzur la imatge sobirana
per qui ha resat mon ánima; passant
té l'aire d'una reina vergonyant
i el cast encís d'una vestal romana.
Oh quina estela lluminosa deixal
Als tristos del amor, farà reneixe
el record estimat qui va morí.
I expandint tanta llum i tanta vida
será de tots els llavis benehida,
pels segles i pels segles, sense fi.

IV

Voldria combregá en les vostres mans
i senti al paladar i a les genives
la dolsor d'eixes hosties sensitives
blanques, tan blanques com dos llirs ger-
[mans.

Sou noves flors d'aquell jardí dels Dants,
neus tebiones, mans caritatives;
les ánimes hus besen pensatives
sense anyorar la llibertat d'avans.
Que viuen solsament de la Virtut
i á través, á través del llavi mut
senten la vostra virginal delicia...
do cada vespre en mon recinte aimat
veig devallar, omplint la soletat,
aquexes mans a ferme una carícia.

V

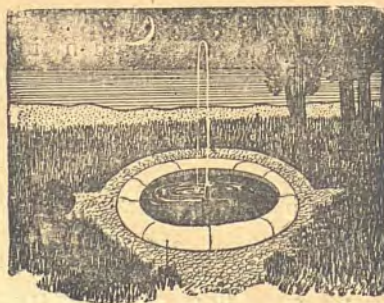
Es tan pulcre i suau la vostra veu
i bressa 'ls mots am tal perfecta mida
qu'escoltantla no més l'ánima ens crida
i reb creencia l'home qui no creu.
Teniu els parpres closos quan parreu;
el blau dels ulls es fón i amorosida
surt la veu qui delecta i qui convida
á morir del encís... Llavors passeu...
Passeu entre un estol de querubins
qu'omplen de flors els vostres cabells fins
i fan vibrar llurs argentades lires.
Resto llavors d'amor tan inflammat
que cremo en aquest foch embolcallat
com cremen els tións dintre les pires.

VI — i — darrer

Confessió

Nosaltres, els aimants de la Bellesa
no hem trovat mai cap verge en el camí
que pugui á la nostra ánima oferí
tota la gloria d'una llantia encesa...
I ens tenim d'endolcir la juvenesa
creant l'amor d'un ideal jardí
on passi la Somniada: el front diví,
els ulls blavencs, la cabellera ec. tesa...
Es la verge qui viu en els meus cants
quan fuje de la terra i dels volcans
de la carn miserosa i presonera.
Tan i tan pura l'he creat que'l cel
veig com escorre son aurífic vel
i em fa semblar talment qu'es verdadera.

P. PRAT GABALLI.

D' UNA PESQUERA

«AL PETART»

CL Meix y jo, avans de que'l sol despunti, hem recorregut totas las rocas de Bará. Ens asseyém á una punta, que'l sol hi bat. No's veu cap *mola* del peix; la bonansa es complerta; sols se sent el remoreig de la mar y aném seguint el moviment de las ónas fixantnos en el *trángul*, per si hi há cap *mola* de lllissas, de curballs ó d'obladas, .. mes no apareixen. .

—Es cosa de *pacienci*—diu el Méix—no surt el peix sempre que's desitja.

Enguniós pera coneixer aquesta pesca, me'l miro, seguint el moviment de sos ulls envers el mar, pera veurer si per allí á la vora'l peix hi corra.

—Me sembla — diu — que no tirarém; no's veu un curball, ni sarts, ni rés.

Al cap d'una estona de silenci. .

—Qué, no fumém?—li dich.

—Prou, quin tabach gasta?

—De pot.

—Sent aixís accepto, puig que d'aquet no'n podém fumar sempre que'ns atina.

—Moltas *gracis*,—me diu. Y me torna el tabach.

De sobte s'aixeca y

—Una *mola* de mabras. Me la signa, y tot seguint veig una *forimó* de peixos.

—Que no hi tireu?

—No val la pena; son petites y si hi tirés no n'hi hauria pera rés; si las deixem que creixin, un ó altre en treurá profit.

—Que hi ha molta fondaria allí hont pássan?

—Dues brassas y mitja ó tres.

El cel es blau, d'un blau clar, y allá d'allá es confront ab l'aigua; el trángul creix, las onadas se fan fortas, entrecreuantse unas ab altres y rebotent demunt las rocas, deixant anar una escuma blanca, tota blanca, que rebull.

El sol s'ha enlairat y de calor no'ns en manca Estich pensatiu; el Meix silenció.

Buscant sort cambiém de siti. Del cim de la roca, la mes alta de Bará, ovirém bontrós de costa.

Al poch, el meu company me signá grossos llubarros.

Ara tirarém, si no'ls perdem de vista—me diu; y agafant el *salabret*, el *petart* y uns quants mistos de *jayo*, se'n vá abaix pera encertar millor el *tret*.

Poch está al aguait. Encen el *pertart*, el tira al agua, sentintse forta detonació; la aigua rebot en l'aire, cayent, forma escuma; se fon aquesta y ens deixa veurer una munió de peix que sura panxa per munt.

El Meix se despulla, y agafant el *salabret* se llensa á embestir la pesca.

Se coneix que n' es práctich, puig que ab molta agilitat, fert *capsóns* y de tota manera ho deixa llest, y el *salabret* queda mitj omplert ab els iních molsuts *llubarros* y la colla de *curballs* que ha agafat.

¡No es mala la pesquera!

Per comptes de sortir, s'entreté per las rocas, y'm diu:

Veig una *sipi*,

—Agafeula, li contesto. Y no he acabat que, ensenyantme 'l *salabret*, diu:

—Ja es dins.

La calor es irresistible, els raigs del sol reboten per las rocas y no'ns permeten estar mes allí, ni á l'ombra.

Tením d'abandonar el lloch, y á fé 'm raca. M'agrada la pesquera.

¡Y quina escata mes hermosa! Ab els reflexos del sol, lluheix y brilla com el mes argentí metall!

Poch després, el bromeig de l'aigua no'l sentim y sols el remor del vent de entre los arbres de la plana que a travéssem.

El Meix ab la cistella plena, camina silenció y jo'l segueixo. ¡Quina galbana!

—Qué xiuleu?—li pregunto.

—Rés, pera distreurem. Una cansó trista, molt trista, que l'avía quan era nen me la ensenyaba y que deya que á n'ella li habia ensenyat sa mare. ¡Ves si'n deu ser de vella!

—Cantéumela, que hi porto afició á las cosas de la velluria.

—Prou, aixó ray.—Y sense ferse mes pregar, comensa á entonar-la:

No tinch barret ni gorra
ni tinch esclops ni botinas;
ne tinch tres camisas finas

que no puch aprofitar.
 Gran sort de la meua dona;
 jo, solet' ¡cóm ho faria
 passant sempre nit y día
 sense guanyar ni un diner!
 Mes ella, que n'es boneta,
 sense parar m'aconsola
 tot tocantme la barbata;
 mireu com tot ho ha de fer.
 De micas de pá—sols podém menjá
 y bacallá sech—encara poquet.

* *

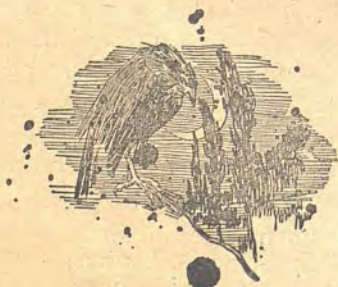
Hem arribat al poble, y devant d'una
 barraca que té pretensions de casa, ens atu-
 rém. No hi veig ni una cadira; sols quatre
 tronchs que deurían servir pera fer foch, si
 es que alguna vegada allí se'n fá.

A l'Ave-Maria, que tocan las campanas
 de l'Esglesi, el poble dona pau al treball. El
 fuster y el ferrer *van á las berras*. Desota'l
 garrofer la colla dels faxinaires treuen de
 las cistellas el *barrejat* y *escorregut* que
 fumeja, calent encara, puig fa poch la dona
 los hi ha portat.

* *

Conech que'l Meix pateix; vol convidar-
 me y no sab com ferho. Lluita entre sa ge-
 nerositat y la pobresa.

Jo aixís ho penso y me'n despedeixo. Tot
 entristit me'n vaig, no poguén treurem del
 cap la pobresa d'aquella casa, la pesquera,
 y sobre tot la tornada de la cansó del Meix!

RAHUL M.^a MIR(DE HËNRICH HEINE) ¹

¿De repós la estada darrera
 hont será pel las viager?
 ¿Vers al sud, prop d'una palmera,
 vora 'l Rhin, dessota un til-ler?

¿Seré d'un desert en la plana
 d'estranyas mans amortallat,
 ó d' un mar en platja llunyana
 jaure en la sorra sepultat?

¡Bah! Del cel la nau enlairada
 allí com aquí 'm cobrirá,
 de nits sobre meu la estelada
 com fúnebre llum penjará,

LO CAMARADA

(DE UHLAND) ²

Vaix tenir un camarada
 com millor no 'l trobarás;
 lo tambó al combat cridava,
 á ma vora ell caminava
 ab igual dalit y pas.

Va venir brunzenta bala
 ¿va per tu ó va per mi?
 es á n'ell á qui forada,
 á mos peus estirat queda.
 com si fos de mi un bocí.

Vol encar la ma allargarme,
 carregava jo al afany.
 —No puch pas la ma donarte,
 dorm en pau que vull venjarte,
 mon fidel y bon company!

Traducció de
 B. JORDÁ Y VINARDELL

(1) Enrich Heine el gran cantor de Rhin,
 enamorat de la seva terra tingué que emigrar
 per l'odi que despertá 'ls seus germans de pa-
 tria que no volian veures relluhir els defectes
 del gran poble. Nasqué á Busseldorf en l'any
 1797 y morí á París en 1856

(2) Uhland fou un dels poetes mes estimats
 de l'Alamania aquesta poesia es popular con-
 tantse á so de marxa quant els joves son allis-
 tats per formar part dels ejércits del gran
 imperi.

Uhland nasqué a Tubingue en l'any 1787:
 morí al 1862.

POSTA

(IMPRESIÓ)

LNA quietut feréstega domina l'espai. Un ayre suau que llisca, fa moure monótonament las branques pobres y mitj esfulladas de las duas rengleras de plátanos novells, esquifits y empolsinats, com roch de carretera, que parteixen la Plana en duas parts.

El sol va á la posta. El cel mitj ennuolat y vermell pels últims colors que'l sol li dona, carrega son color de foch damunt dels nuvols que com montanyas que voltan un volcá sembla talment qu'escupin el foch qu'aquell els hi donan, damunt la terra.

El reflexe s'arrapa obliquament ab els arbres esquifits y arrengrerats que sens collorsarse resisteixen heroicament.

La sirena esgarrifosa d'una fàbrica, trenca de sopte aquella santa pau y ab crit de fera femolenca, com fa 'l vaixell cansat d'estar al port y fuix, anuncia á sos esclaus aquella posta y obrint sas portas els llensa á glopadas cansats, feixuchs y malmesas sas forsas, com el volcá llensa sa lava consumida, esperant sols el repós de la nit que ab calma s'apropa.

Com emigrants que pobres y defallits torran á llur patria folls de gana y de repós, retornan, retornan ells á llur llar volguda, passant enrahonant intimament y á poch á poch per dessota'ls arbres novells y bruts, que al toch de l'Ave Maria en el cloquer proper anunciantlos la fosca, el repós que tenen dessobre y'l final d'aquell jorn que com els altres tan malament han passat; fan retaguardia á aquell exercit valent provensut per una forsa que ells no poden combatre.

Ha passat l'exercit pobre y cansat. El sol ja s'ha post. El só sagrat de l'Ave Maria ha parat. La fosca y'l silenci protejits per la posta s'han fet amos del espai.

¡La posta ha finit!

† ANDREU MASSOT.

Bada'ona.

CRÒNICA
D' ART

S'acabat la temporada del Teatro Apolo. No ha pogut salvarse, tot y tenint alguna qualitat dintre las extravagancias que s'han fet. Costá arrelarse y no ha arrelat, Verdaerament el Paralelo es bastant odiable. Si no fos el «Saló Arnau» hi hauria que calarshi foch. El bon nom d'una ciutat no ha de permetre aquella podridura.

El Teatro Principal plegá's seus «Espectacles y Audicions» que no fou mes que un cinematógrafo á la fi enemich del teatre qu'es lo que s'ha de cultivar, y han obert de nou sas portas per representar dramas—que ja'n parlarém—mes que per are no'ls augurém grans exits perque no s'encarrila prou be aixó; un día, bueno; pero massas «Malaltas y Metjes fingits» poden resultar un fracas.

La confiansa la tenim ab el senyor Graner que actiu com es, variarà 'l cartell ab obras d'en Guimerá, Iglesias, Pin y Soler, Crehuet, etc., qu'encare que diguin y deixin de dir, es l'únich, y'l públich respondrà, y l'obra del senyor Graner será coronada per l'exit y allavors encoratjat podrá esser ell el que podrá atrevir-se á fundar el teatre lírich catalá que podria alternar ab el de declamació. Are com are no's pot dir res, de moment cal que tots prestém ajuda al antich teatre de Barcelona, perque després... després ja veurém.

UN LLIBRE NOU

El nostre amich Y. L. Ribera y Rovira, está acabant de imprimir un gros volúm ab ilustracions que contindrà un sens fi de poesías y articles, ab aquella trassa y soltura qu'ell ho sab fer.

UN CONCERT INTIM

¡Quin concert! ¡quina vetlla tant ben aprofitada! Tres sonatas de Beethoven, la número 20, la 15 y la 13, la sonata núm. 13 aquella del «Clá de lluna» no sé, no sé quin efecte'm feya quant desde un reconet de saló sentia aquellas notas que arribavan fins á mi com un cant de poesia, com un himne

d'amor á las ánimas malaltas. Verdaderament el «Cla de Lluna» es sobra per revifause l'espèrit decaygut, y si no ni ha prou tinguerem que acotar nostra testa sentint a Chopin, Chopin y Paderewski, Litz y després uns estudis del mestre Goberna que per la meua part no m'atreviré á judicar.

Conteu aquest prógrama y afegiu 'l ser executat per unas senyoretas qu'en saben molt.

Las festas íntimas, ahont la cultura y'l bon gust es el sagell que las caracteriza, honra sens distinció a la bona gent que s'hi aplega... Quanta diferencia d'aquella cursileria que se reunen per un baile...

Rebi mil felicitacions D. Ramón Monegal y las sevas filletas, lo mateix que la senyoreta M. Teresa Rovira y la senyoreta Josepha Jeremías, y repeteixintho, que festas com aquella de l'endemá dels Reys no'n corren gayres per lo ben aprofitada que va esser.

PINTURA

De pintura res de nou, solsament á can Rovira hi ha exposat al aparador un cuadro d'en Romá Ribera pintat ab la perfecció ab que sol ferho dit artista.

Res de nou.

EL GRAN MESTRE

S'ha publicat un llibre titulat «Varia». Publicarém en el próxim nombre algunas anotacions parlant del nou llibre d'en J. Pin y Soler.

P—KOTT.

*Y si éll un jorn tornava
¿qué podré dirli?*

*—Digauli que l' he esperat
fins á morir...*

*Y si'm pregunta encare
sens volguer creure?*

*—Parleuli com una germana,
potser éll sofreixi...*

*Y si'm demana ahont sou
¿qué li respondré?*

*—Donéuli mon anell d' or
sense més resposta..*

*Y si éll vol saber perquè
la sala esta deserta?*

*—Ensényali la llantia apagada
y la porta overta...*

*Y si aleshores me pregunta
per la hora darrera?*

*—Digali que jo somreya
de por qu' éll no plorés.*

MAURICI MAETERLINCK.

*Y oiriau apres, vosaltres, els qui haguessiu
escollat la Música, oiriau las adolorides
veus dels aclaparats en eixos cants.*

ELS UNS

*Tu ets qui'ns aconsolas
Tu ets la qui'ns adorms quan som cansats*

*Tu ets la qui mormoles
Dolcesas de balsamiques pietats...*

*Oh! tu qui ets caritat
Tu qui ets tota consol car ets amor
Tu ets balsam prehuat
per nostre cor.*

ELS ALTRES

*Oh tû la qui consoles!
Oh tû la qui adorms á aquells qui son can-
Oh tû la qui mormoles [sats!
Dolceses de balsamiques pietats...
Oh tû balsam preuat.
Dels dolorits ho ets pas per nostre cor
Que ell es desesperat
De ple d'agror*

*Y oiriau après vosaltres. els qui haguesseu
sentit els aclaparats els qui haguesseu es-
collat la Música, oiriau la engelosida veu
dels enamorats á unissó entonar.*

*Nosaltres qui cerquém amors y amors
Que 'ns assadolli forsa de dolsors
Sols els trovém en tu ben purs, ben purs,*

*Y aixís els he volem, del tot, castíssims
Y aixís els he volém, ben purs... ben purs,
Que quants mes purs ells son, mes son dol-
[tíssims.*

COMPLEXE.

NOVAS

Preparém un número extraordinari ab grabats.

No fixém día per lo treball qu'ens re-
porta.

El próxim día 30 sortirà'l quart número,
contindrà treballs d'en Martí, J. Carner,
Xavier Viura, E. Monegal, Genís y Aguilar,
Carles Rahola, Octavi Pell, Léopold Ne-
gre, Adolf Trinxet, etz., etz.

Tip. LA CATALANA, Balmes 71.

ART JOVE

REVISTA QUINZENAL

Publica per folletí un poema d'en Xavier Viura, titolat

PASCUA FLORIDA

Surt al 15 y 30 de cada mes ❀ ARTS ♦ LITERATURA ♦ CIENCIAS

Tota obra qu'ens envihin farém la corresponent crítica.

No's retorna'ls originals.

REDACCIÓ y ADMINISTRACIÓ: Mercaders, 38, Secció de Bellas Arts
del Ateneu y escolas catalanes del districte 2.^{on}

BLOCK CATALÁ
PERA 1906

ANY XVI DE SA
PUBLICACIO ::

VENTA AL EN GROS

impremta LA CATALANA ☼

☼ ☼ Balmes, 71.-Barcelona

Preu: UNA pesseta

FAYANS CATALA

GRAN - VIA, 615

SUCURSAL: MAJOR, 13. GRACIA

Objectes artistichs propis pera regalos de concursos, certamens, adorno d' habitacions, etz. Reproduccio de plats, terres-cuyts, figuras, etz., etz., de las obras artisticas dels grans museus. Ceramicas, porcellanas, jerros, vidres, ferros forjats y tota classe d' objectes decoratius.

GRAN-VIA, 615

FAYANS CATALÁ

SUCURSAL: Major, 13. Gracia

TAPIOQUES Y PURÉS

FIGUERAS

SUPERIORS

Á TOTS LOS

ESTRANGERS

Pianos Bechstein, Blüthner

I DISCUTIBLEMENT ELS MILLORS DEL MON

Pianolas y altres instruments neumàtics

per a tocar el piano

Gran varietat en instruments y accessoris

Ventas al contat y á plassos

PREUS DE FABRICA

R. RIBAS

Rambla dels Estudis, 11

— BARCELONA —

FERNÁNDEZ Y CARBONELL

Provehidors de la casa real

Rambla de Canaletas, núm. 1 - BARCELONA

MATERIAL PERA FOTOGRAFÍA

MONOPOLI ESCLUSIU DEL INMILLORABLE

Paper celoidina mate Satrap

DE L' IMPORTANTÍSSIMA CASA SCHERING, DE BERLÍN

DEPOSITARIS de tot quant produeixen las

casas	
GOERZ.	de Berlín
ZEISS	de Jéna
GAUMONT	de París
RICHARD.	»
EASTMAN	»

POULENC	de París
AGFA	de Berlín
LUMIÈRE.	de Lyon

etz., etz.

Papers al carbó, sensill y d'oble transport.—
Carbó velours Artigue y á la goma bicromatada
Höcheimer.

SUCURSAL-LABORATORI EN MONTSERRAT